

LUCINDA

RILEY

DE ZEVENDE ZUS

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

XANDER

ROMAN

1

Ik weet nog precies wat ik deed en waar ik was toen ik mijn vader zag sterven. Ik stond op ongeveer dezelfde plek als waar ik nu sta en leunde over de balustrade van de houten veranda rondom ons huis. Ik stond te kijken naar de druivenplukkers die de strakke rijen wijnranken met hun overrijpe druiven, klaar voor de oogst, afwerkten. Ik wilde net de trap af gaan om naar hen toe te gaan, toen ik vanuit mijn ooghoek plotseling mijn vader, een beer van een vent, uit beeld zag verdwijnen. Heel even dacht ik dat hij zich bukte om een verdwaald trosje druiven op te rapen – mijn vader haatte elke vorm van verspilling, een eigenschap die hij toeschreef aan de presbyteriaanse instelling van zijn Schotse ouders – maar toen zag ik de plukkers vanaf de dichtstbijzijnde rijen naar hem toe rennen. Het was zeker honderd meter lopen vanaf de veranda, en toen ik bij hem kwam, had iemand zijn overhemd al opengescheurd en probeerde hem met pompbewegingen en mond-op-mondbeademing te reanimeren, terwijl iemand anders het alarmnummer belde. De ambulance deed er twintig minuten over.

Op het moment dat hij op de brancard werd getild en ik zijn was-bleke huid zag, wist ik dat ik nooit meer mijn vaders diepe, krachtige stem zou horen, een stem die plechtig kon klinken, maar van het ene op het andere moment kon overgaan in een schor gegrinnik. Terwijl de tranen over mijn wangen stroomden, drukte ik een tedere kus op zijn ruige, verweerde gezicht, zei dat ik van hem hield en nam afscheid van hem. Terugkijkend besef ik hoe surrealistisch die verschrikkelijke ervaring was, en dat het niet te bevatten was dat een mens zó vol leven veranderde in... niet meer dan een leeg, levenloos lichaam.

Toen mijn vader zich eindelijk had laten overhalen om naar een dokter te gaan, had hij al maandenlang pijn op zijn borst, maar hij weet dit aan indigestie. Hij kreeg te horen dat zijn cholesterolgehalte te hoog was en dat hij zich aan een streng dieet moest houden. Tot wanhoop van mijn moeder en mij bleef hij gewoon eten waar hij trek in had en

dronk hij elke avond bij het eten een fles van zijn eigen rode wijn. Dus toen uiteindelijk het ergste gebeurde, had ons dit nauwelijks moeten verbazen. Misschien hadden we mijn vader als onverwoestbaar beschouwd, een illusie die mede te danken was aan zijn sterke persoonlijkheid en zijn minzame karakter. Maar, had mijn moeder nogal somber verklaard, als het erop aankomt zijn we allemaal gewoon mensen van vlees en bloed. In elk geval had hij tot op het einde geleefd zoals hij wilde leven. En hij was tenslotte drieënzeventig, iets wat ik me door zijn fysieke kracht en levenslust bijna niet kon voorstellen.

Eigenlijk voelde ik me nogal bedrogen. Ik was tenslotte pas tweentwintig, en hoewel ik wist dat ik pas vrij laat in het leven van mijn ouders was verschenen, beseftte ik toen papa stierf pas écht wat dat betekende. Dat onrecht maakte me boos: waarom was ik niet eerder in hun leven gekomen? Mijn grote broer Jack, die tweeëndertig was, had hem tien volle jaren langer kunnen meemaken.

Mam voelde duidelijk aan dat ik boos was, hoewel ik dat nooit rechtstreeks had geuit. Maar tegelijkertijd voelde ik me schuldig, want zij kon er ook niets aan doen. En ik hield heel veel van haar, we hadden een sterke band en ik kon zien dat zij ook erg verdrietig was. We probeerden elkaar zo goed mogelijk te troosten en we zijn die moeilijke periode op de een of andere manier goed doorgekomen.

Jack was ook geweldig. Hij besteedde het grootste deel van zijn tijd aan het afhandelen van de nare bureaucratische naweën van een sterfgeval. Bovendien moest hij in zijn eentje de leiding van The Vinery op zich nemen, het bedrijf dat papa en mama vanuit het niets hadden opgebouwd. Maar papa had hem in elk geval goed voorbereid op het runnen van de zaak.

Al vanaf dat hij een kleuter was, had mijn vader Jack meegenomen in de hele jaarlijkse cyclus van de zorg voor zijn kostbare wijnranken, die, afhankelijk van het weer, tussen februari en april druiven zouden produceren. Die werden dan geoogst en brachten uiteindelijk onze heerlijke pinot noir voort, die onlangs nog een prijs had gewonnen. De wijn lag in flessen opgeslagen in het magazijn, klaar om over heel Nieuw-Zeeland en Australië te worden verspreid. Papa had Jack meegevoerd langs elke stap van het proces, en tegen de tijd dat hij twaalf was, had papa hem zo veel bijgebracht dat hij waarschijnlijk zó de leiding over het personeel had kunnen overnemen.

Op zijn zestiende kondigde Jack officieel aan dat hij met papa wilde samenwerken en uiteindelijk de leiding over The Vinery wilde overnemen. Papa was daar enorm blij mee. Jack ging bedrijfskunde studeren en kwam daarna fulltime in de wijngaard werken.

‘Er gaat niets boven het achterlaten van een gezonde erfenis,’ had papa een paar jaar geleden tijdens een toast op mijn broer gezegd, nadat Jack een half jaar bij een wijngaard in de heuvels van Adelaide had gewerkt. Papa had verklaard dat Jack er klaar voor was.

‘Misschien kom jij op een dag ook bij het bedrijf, Mary-Kate. We toosten erop dat de McDougals nog eeuwenlang wijnbouwers op dit land mogen blijven!’

Terwijl Jack meeging in de droom van mijn vader, gebeurde met mij het tegenovergestelde. Misschien kwam dat juist doordat Jack zo volledig opging in het maken van mooie wijnen. Hij rook niet alleen een bedorven druif van een kilometer afstand, maar was ook nog eens een prima zakenman. Terwijl ik van een kind uitgroeide tot een jonge vrouw, had ik van dichtbij meegemaakt hoe papa en Jack de wijnranken inspecteerden en in Het Lab werkten, zoals dat liefkozend werd genoemd; een ‘lab’ dat bestond uit een grote keet met een zinken dak. Toch raakte ik in andere dingen geïnteresseerd en zag ik inmiddels geen relatie meer tussen The Vinery en mijn toekomst. Dat had me er niet van weerhouden om tijdens vakanties mee te werken in Het Lab of waar nodig bij te springen, maar wijn was gewoon mijn passie niet. Papa had teleurgesteld gekeken toen ik hem vertelde dat ik muziek wilde gaan studeren, maar hij was wel zo vriendelijk geweest om begrip te tonen.

‘Heel goed van je,’ zei hij, en hij knuffelde me. ‘Muziek is enorm belangrijk in het leven, Mary-Kate. En hoe zie je je toekomstige carrière voor je?’

Ik zei, enigszins verlegen, dat ik zangeres wilde worden en mijn eigen nummers wilde schrijven.

‘Dat is een fantastische droom, waar ik je alleen maar succes bij kan wensen. Zolang je maar weet dat je moeder en ik volledig achter je staan.’

‘Ik vind het echt geweldig, Mary-Kate,’ zei mam. ‘Jezelf uitdrukken in een lied heeft iets magisch.’

En dat was ik gaan doen, muziek studeren. Ik had gekozen voor de

University of Wellington, die een diploma van wereldklasse bood, en ik genoot van elke seconde. Ik had de beschikking over een studio met de allernieuwste hightech en werd omringd door studenten die net als ik leefden voor hun passie. Ik startte een duo met Fletch, een goede vriend die ritmegitaar speelde en een zangstem had die prettig harmonieerde met die van mij. We hadden zelfs hier en daar een optreden in Wellington, met mij achter het toetsenbord, en we hadden het voorgaande jaar ook opgetreden tijdens het afstudeerconcert. Dat was de eerste keer dat mijn familie me op het podium zag.

‘Ik ben héél trots op je, MK,’ had papa gezegd en hij had me in zijn armen gesloten. Het was een van de mooiste momenten van mijn leven.

‘En daar sta je dan, een jaar later, klaar met je studie en nog steeds omringd door wijnstokken,’ mopperde ik. ‘Wees eerlijk, MK, dacht je nou echt dat Sony hier zou aankloppen en je om een platendeal zou smeken?’

Sinds ik een jaar geleden was afgestudeerd, werd ik steeds somberder over mijn toekomstige carrière. Bovendien had de dood van papa een enorme rem op mijn creativiteit gezet. Ik had het gevoel dat ik in één klap de twee liefdes van mijn leven was verloren, vooral nu die onlosmakelijk met elkaar verbonden waren. Het was papa’s liefde voor vrouwelijke singer-songwriters geweest die mijn passie voor muziek had gewekt. Ik was opgegroeid met Joni Mitchell, Joan Baez en Alanis Morissette.

Dankzij mijn tijd in Wellington was me ook duidelijk geworden hoe beschermd en idyllisch mijn jeugd in Gibbston Valley, die beeldschone hof van Eden, was geweest. De rondom ons oprijzende bergen vormden een geruststellende fysieke barrière, terwijl de vruchtbare grond op magische wijze een overvloed aan sappige vruchten voortbracht. Zo herinnerde ik me de keer dat Jack, toen nog een tiener, me overhaalde om de wilde kruisbessen van de stekelige struiken achter ons huis te eten. Ik zag nu nog voor me hoe hij stond te lachen toen ik de zure vruchten uitspuugde. Ik kon vrij rondzwerven zonder dat mijn ouders ongerust werden. Ze wisten dat me in dat heerlijke landschap niets kon overkomen. We speelden er in koele, heldere beekjes en renden door het ruige gras achter konijnen aan. Terwijl mijn ouders aan het ploeteren waren in de wijngaard, waar ze werkelijk álles

zelf deden, van wijnstokken planten en ze beschermen tegen hongerig wild tot en met het plukken en persen van de druiven, leefde ik in mijn eigen wereld.

Plotseling werd de felle ochtendzon verduisterd door een wolk, die het dal diep grijsgroen kleurde. Het was een waarschuwing dat de winter op komst was, en ik vroeg me voor de zoveelste keer af of ik er goed aan had gedaan hier te blijven. Een paar maanden geleden had mam voor het eerst het idee geopperd van een ‘grand tour’, zoals ze het noemde. Ze wilde wereldwijd vrienden bezoeken die ze in geen jaren had gezien en vroeg of ik zin had om mee te gaan. Ik leefde toen nog in de hoop dat ik belangstellende reacties zou krijgen op de demo die ik samen met Fletch had gemaakt en naar platenmaatschappijen over de hele wereld had gestuurd. Maar de reacties met de mededeling dat onze muziek ‘niet was waar de producer op dit moment naar op zoek was’ stapelden zich op een kastplank in mijn slaapkamer op.

‘Lieverd, ik hoef jou toch niet te vertellen dat het bijna nergens zo moeilijk binnenkomen is als in de muziekbranche,’ had mam gezegd.

‘Volgens mij moet ik daarom juist hier blijven,’ had ik geantwoord. ‘Fletch en ik zijn met nieuwe dingen bezig. Ik kan niet zomaar het schip verlaten.’

‘Nee, natuurlijk niet. En als het allemaal misgaat, kun je altijd nog terugvallen op The Vinery,’ was haar reactie.

Ik wist dat ze dat alleen maar uit vriendelijkheid zei, en ik zou eigenlijk dankbaar moeten zijn omdat ik geld kon verdienen met werk in Het Lab en met het verwerken van bestellingen. Maar uitkijkend over mijn hof van Eden slaakte ik een diepe zucht, want het idee dat ik hier de rest van mijn leven zou moeten doorbrengen, was niet bepaald opbeurend, hoe veilig en mooi het hier ook was. Sinds ik was gaan studeren, was alles hier veranderd, vooral na de dood van papa. Het voelde alsof met zijn overlijden ook het hart van deze plek was opgehouden met kloppen. Wat ook niet hielp was dat Jack – die al vóórdat papa stierf had afgesproken de zomer op een wijngaard in het Rhône-dal in Frankrijk door te brengen – in overleg met mama had besloten om zijn reis door te laten gaan.

‘De toekomst van het bedrijf ligt in Jacks handen, hij moet nu zo veel mogelijk leren,’ zei mam. ‘We hebben onze manager Doug om de

wijngaard te runnen, en bovendien is dit stille seizoen een perfecte periode om op reis te gaan.’

Maar sinds mam de vorige dag op grand tour was gegaan en Jack weg was, viel het niet te ontkennen dat ik me zeer alleen voelde en nóg dieper in somberheid dreigde te verzinken.

‘Ik mis je, papa,’ mompelde ik terwijl ik naar binnen liep voor mijn ontbijt, hoewel ik eigenlijk geen trek had. De stilte in huis was ook niet bepaald bevorderlijk voor mijn stemming. In mijn kindertijd heerste er altijd geroezemoes. Als het geen leveranciers of plukkers waren, dan waren het wel bezoekers van de wijngaard met wie mijn vader zat te babbelen. Hij gaf ze niet alleen proefmonsters van zijn wijnen, maar nodigde ze ook vaak uit om te blijven eten. Hij was een kiwi in hart en nieren, vriendelijk en gastvrij, en ik was eraan gewend om met totaal onbekende gasten aan onze grote grenenhouten tafel – met uitzicht op de vallei – te zitten. Het was me een raadsel hoe mijn moeder het voor elkaar kreeg om binnen een mum van tijd pannen vol heerlijk eten op tafel te toveren, maar ze deed het, en in combinatie met het hartelijke karakter van mijn vader zorgde dat voor een sfeer waarin plezier werd gemaakt en veel werd gelachen.

Ik miste Jack ook, en met hem de rustige, positieve energie die hij uitstraalde. Hij hield ervan me te plagen, maar ik wist ook dat hij me altijd zou steunen. Jack was mijn beschermer.

Ik pakte een aangebroken pak sinaasappelsap uit de koelkast en goot het restje dat er nog in zat in een glas. Met moeite sneed ik een plak van het oude brood, die ik roosterde om hem nog enigszins eetbaar te maken. Vervolgens stelde ik snel een boodschappenlijstje op om de koelkast te vullen. De dichtstbijzijnde supermarkt was in Arrowtown, en ik moest binnenkort maar eens een ritje die kant op maken. Ma had een ruime voorraad stoofschotels in de vriezer achtergelaten, maar het voelde niet goed om die enorme plastic bewaardozen alleen voor mezelf te ontdoien.

Ik rilde van de kou toen ik met mijn lijstje naar de woonkamer liep en op de bank tegenover de enorme schouw ging zitten. Die schouw van grijs vulkanisch steen, een materiaal dat hier in overvloed voorkwam, was het enige wat mijn ouders er dertig jaar geleden toe had gebracht het krot met één kamer, midden in de rimboe, te kopen. Het had geen stromend water en geen wc, en zowel pap als mam haalde

graag herinneringen op aan die eerste zomer, waarin ze met de tweejarige Jack een bad namen in de waterval die langs de rotsen achter het huisje omlaagkwam en ze hun behoefte deden in een gat in de grond.

‘Het was de gelukkigste zomer van mijn leven,’ zei mam altijd, ‘en ’s winters werd het nog beter vanwege het vuur.’

Mam was geobsedeerd door echt vuur, en zodra de eerste vorst zich aandeede in het dal werden pap, Jack en ik eropuit gestuurd om hout uit de voorraadstapel naar binnen te brengen. We legden het hout, dat in de maanden sinds het was gekapt goed had kunnen drogen, in de nissen die de schouw omringden. Mam schikte blokken op het haardrooster en stak een lucifer aan, en dan begon het ritueel dat door ons gezin ‘het eerste licht’ werd genoemd. Vanaf dat moment bleef het vuur tijdens de wintermaanden dag in, dag uit vrolijk branden, totdat de wilde hyacinten en sneeuwkllokjes die ze in Europa als bollen had besteld ontloken en van september tot november onder de bomen stonden te bloeien. Dan was het bij ons voorjaar.

Misschien moet ik nu ook maar een vuurtje stoken, dacht ik, en ik moest terugdenken aan de warme, verwelkomende gloed die me tijdens mijn hele kindertijd had begroet als ik op ijsskoude dagen thuiskwam van school. Als je papa beschouwde als het hart van de wijngaard, dan waren mam en haar vuur het hart van het huis.

Abrupt stopte ik die gedachten. Ik vond mezelf te jong om troost te zoeken in jeugdherinneringen. Ik moest gewoon iemand om me heen hebben, zo simpel was het. Het punt was alleen dat de meeste medestudenten óf in het buitenland zaten, waar ze van hun laatste portie vrijheid genoten alvorens een baan te zoeken en zich te settelen, óf al een baan hadden.

We hadden een vaste telefoonlijn, maar het internetsignaal in het dal werkte maar zelden. Een e-mail verzenden was een nachtmerrie. Papa reed vaak als laatste redmiddel maar naar Queenstown, een rit van een half uur, waar hij zijn mails verstuurde vanaf de computer van een bevriende reisagent. Hij noemde ons dal altijd ‘Brigadoon’, naar een oude speelfilm over een dorp dat maar eenmaal in de honderd jaar wakker werd, om te voorkomen dat de buitenwereld daar veranderingen zou doorvoeren. Nou, misschien wás het dal wel Brigadoon, want er veranderde nauwelijks iets, dat stond vast. In elk geval was het geen plek waar een ontluikend talent als singer-songwriter tot bloei

kon komen. Mijn dromen vonden plaats in Manhattan, Londen of Sydney, met hun torenhoge gebouwen waarin platenproducers huisden die Fletch en mij tot sterren zouden bombarderen...

Mijn gedachtestroom werd onderbroken door het gerinkel van de vaste telefoon. Ik sprong overeind en kon nog net op tijd opnemen. 'U bent verbonden met The Vinery,' papegaaide ik, iets wat ik al van kinds af aan had gedaan.

'Hoi, MK, met Fletch.' Hij noemde me bij de koosnaam die iedereen behalve mam gebruikte.

'O, hoi.' Mijn hart ging sneller kloppen. 'Nog nieuws?'

'Nee, behalve dat ik je aanbod om te blijven logeren misschien toch wel accepteer. Ik heb een paar dagen vrij bij het café en ik moet nodig even de stad uit, snap je?'

En ik moet nodig de stad in...

'Hé, geweldig! Kom wanneer je zin hebt. Ik ben gewoon hier.'

'Wat dacht je van morgen? Ik kom met de auto, dat zal wel bijna de hele ochtend in beslag nemen, als Sissy het tenminste haalt.'

Sissy was het busje waarmee Fletch en ik naar onze optredens reden. Het was twintig jaar oud, roestte aan alle kanten, en de loszittende uitlaat, die Fletch met een stuk touw had vastgebonden, braakte rook uit. Ik hoopte maar dat Sissy de rit van drie uur vanaf Dunedin – waar Fletch bij zijn familie woonde – zou halen.

'Dan zie ik je rond lunchtijd?' vroeg ik.

'Ja. Ik kan niet wachten. Je weet dat ik het fijn vind, daar bij jullie. Misschien kunnen we een paar uur samen aan de piano werken, kijken of er nog wat nieuws naar boven komt?'

'Misschien,' antwoordde ik, want ik wist dat ik niet bepaald in een creatieve stemming was. 'Dag, Fletch, tot morgen.'

Ik hing op en liep terug naar de bank. Ik voelde me al een stuk opgewekter nu ik wist dat Fletch zou komen. Hij wist me altijd op te vrolijken met zijn positieve instelling en zijn gevoel voor humor.

Buiten hoorde ik iemand iets roepen en fluiten, het signaal waarmee onze manager Doug liet weten dat hij buiten stond. Ik liep naar het terras en zag een groepje potige lui uit de Pacific Islands naast hem staan. 'Hallo!' riep ik.

'Hoi, MK! Ik laat de ploeg even zien waar ze moeten beginnen met snoeien.'

‘Mooi. Prima. Hallo, lui!’ riep ik naar het team, dat naar me zwaaide. Ze hadden met hun aanwezigheid de stilte verbroken, en terwijl de zon van achter een wolk tevoorschijn kwam, was mijn humeur bij het zien van andere menselijke wezens een heel stuk opgekrikt, al helemaal nu ik wist dat Fletch de volgende dag zou komen.